

»Iz naše stare gore« po slijedi Ignaca Horvata

Zdvojnost jutro rano! „Opet je oblačno!“

Ne, danas opet nije moguće, pojt u goru!

Curit će!

Ali gospa, mi znamo, da još dopodne neće curiti, sto-prv otpodne.

No, morebit će se ipak razvedriti!

Hajdemo!

Pokidob smo jur dva pute morali odrinuti naš izlet u maloborištofsku goru, i to, zbog čemernoga vrmena, more svaki razumiti našu, zdvojnost. I ..., konačno smo imali sriću!

Srijedu, 26. maja, nam se je velikodušno smilovalo sunce, tako da smo se mogli odvesti u tu goru, ku je obožavao poznati gradišćanskohrvatski književnik Ignac Horvat.

Mi, školari hrvatskoga jezika gornjopuljanske Panonske gimnazije, 4 C i 5 BC razredi, smo se intenzivno bavili prozom Ignaca Horvata i kao koruna i završetak cijeloga projekta je stao na planu izlet k gorskoj kapeli svetoga Donata u Malom Borištovu.

Skupa s našom učiteljicom, mr. Gizelom Čenar, smo marljivo pripremali različite plakate, ki su nam pregledno nudili najosnovnije informacije o životu Ignaca Horvata, o njegovom djelovanju kao pisac i urednik *Gradišće Kalendara*,

kao kulturni djelač i svistan Hrvat. Čitajući različne crtice i pripovetke Ignaca Horvata, smo se mogli dobro zamisliti u najpoznatijega prozaista Gradišćanskih Hrvatov.

Kad smo stigli u goru, su nas jur čekali snopi slame, ke nam je preskrbio gosp. Tome Roženić iz Maloga Borištova. Srdačno mu se zahvaljujemo, jer, bilo nam je jako ugodno siditi na slami.

Po uvodnom ponavljanju o djelovanju Ignaca Horvata, smo skupno pročitali crticu „Ovčar i vrdir“ iz zbirke *»Iz naše stare gore«*. Čuda laglje smo si mogli predstaviti sve, ča je Horvat opisivao, naprimjer, kade ležu „Caga“ ili „Draška“. Zamislili smo se u vrdira, čuvara vinogradov i gore, ki je u „stari časi“ igrao dost važnu ulogu u seoskom poljodjeljskom životu.

Imali smo i mogućnost, upoznati sva izdanja Ignaca Horvata, jer je bila pripravljena izložba svih književnih djel pred kapelicom svetoga Donata.

Školari petoga razreda su si izmislili ča posebnoga. Oni su nam svim, naime, scenski predstavili najdražu crticu „*Ciganovo zelje*“. Bez kulisov i pomoćnih sredstav su jako šikano i šalno predstavili sadržaj, bilo to gestikom, mimikom, govorom, čitanjem i dobrim glumenjem.

Školari Panonske gimnazije u Gornjoj Pulji počivaju na hataru

Vrhunac cijeloga boravka u prelipoj maloborištofskoj gori je bio pohod gospe Tilde Horvat, ka je od svojega dvanaestoga ljeta imala dost usku i dobru vezu s Ignacom Horvatom, ki je tada službovao u Frakanavi. Gospa Horvat nam je odgovarala na detaljna pitanja, ka su se jako angažirano stavljala. „Poštovana gospa Tilda, srdačno se zahvaljujemo na vašem zanimljivom doprinosu kim ste puno doprinesli boljemu razumivanju!“

Prije nego smo krenuli domom, nas je još gospa Horvat otpeljala na cimiter, na grob našega velikana.

Lipo nam je bilo! Uživali smo jednoč drugačije podučavanje u lipoj prirodi. Ufamo se reći, da sada čuda već znamo o Ignacu Horvatu i vjerovatno to tako lako nećemo zaboraviti. Sve u svem nas je oduševio izlet u maloborištofsku goru, izlet u prošlost, u svijet naših „starih“.

(školari Panonske gimnazije)

Na maloborištofskom hataru po slijedi Ignaca Horvata u „Staroj gori“